

$$U_c = \frac{2(1-r)S_p S_y}{D}, \quad (26)$$

\bar{P} , S_p , \bar{Y} , S_y са съответно средните стойности и стандартните отклонения (грешки) на интерполационните оценки P_i и фактическите стойности Y_i , r е коефициентът на корелация между интерполационните оценки и фактическите стойности, а знаменателят на коефициента на различие U се означава с D .

Интерполационните оценки се приемат за задоволителни, когато събиращемите U_m и U_s имат стойности, близки до нула ($U_m \approx 0$, $U_s \approx 0$), а събиращемото U_c е приблизително равно на единица ($U_c \approx 1$).

Втората група коефициенти, предложени от Theil, са свързани с разпределението на повратните (инфлексните) точки. Означаваме с m_1 броя на инфлексните точки, които са коректно определени, с m_2 - броя на случаите, в които инфлексните точки са неточно определени, а с m_3 - броя на случаите, когато инфлексните точки са пропуснати да бъдат определени. Theil дефинира следните два коефициента за точност:

$$Q_1 = \frac{m_2}{m_1 + m_2}, \quad (27)$$

$$Q_2 = \frac{m_3}{m_1 + m_3}. \quad (28)$$

Коефициентът Q_1 е равен на нула, когато $m_2 = 0$. В този идеален случай няма инфлексни точки, които да са неточно определени. Коефициентът Q_2 е равен на нула, когато $m_3 = 0$. Това също е идеалният случай, когато няма пропуснати инфлексни точки. Малките стойности на Q_1 и Q_2 показват задоволителни резултати при използване на съответните методи за интерполация.

С цел да се покажат възможностите на различни методи за интерполация Ginsburg (1973) ги прилага, за да генерира тримесечни оценки за американския GNP - общ национален продукт (сезонно изгладен) по цени на 1958 година. В случаите, когато се изискват тримесечни свързани редове, той използва сезонно изгладения тримесечен индекс на промишлената продукция. Получените резултати при различните интерполации той тества по отношение на реалните тримесечни данни за GNP, като използва коефициентите на Theil. Към получените от него резултати с помощта на методите на Lismam-Sandee, Boot-Feibes-Lisman, Vangrevelinghe, Nasse и Ginsburg в Quarterly national... (1979) са добавени и резултатите, получени с помощта на метода на Bassie, който не е разгледан в проучванията на Ginsburg.

От извършеното сравнение могат да се направят някои основни изводи и препоръки за статистическата практика. Методът на Vangrevelinghe дава най-добри резултати (по отношение на използваните коефициенти на Theil - U , Q_1 и Q_2),